

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 1 September 1901

N:r 49

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbljudes.

INNEHÅLL: Gunnar Wennerberg † (med 6 illustrationer). *Den lilla flickan med miljonerna.* För HVAR 8 DAG af — st — st —. *Den amerikanska stålstriden* med 3 porträtt. *Ett af Sveriges "oroliga hörn"* (med 13 illustrationer). *Från Svenska fornminnesföreningens årsmöte* (med 1 illustration). *Från kungabesöket i Myrstrand* (med 3 illustrationer). *Nordenskiölds jordfästning* (med 2 illustrationer). *Från Wärmländska sängarförbundets årsfäst* (med 1 illustration). *En lifaktig skytteförening* (med 1 illustration). *Den tyska stora turist-ångaren* (med 6 illustrationer). *Den första ungdoms-nykterhetsdemonstrationen i Sverige* (med 2 illustrationer). *Den förolyckade ångaren "Islander"* (med 1 illustration). *Kärsarinnan Fredriks lik föres till mausolöet i Potsdam* (med 1 illustration). *Veckans porträttgalleri* (med 13 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

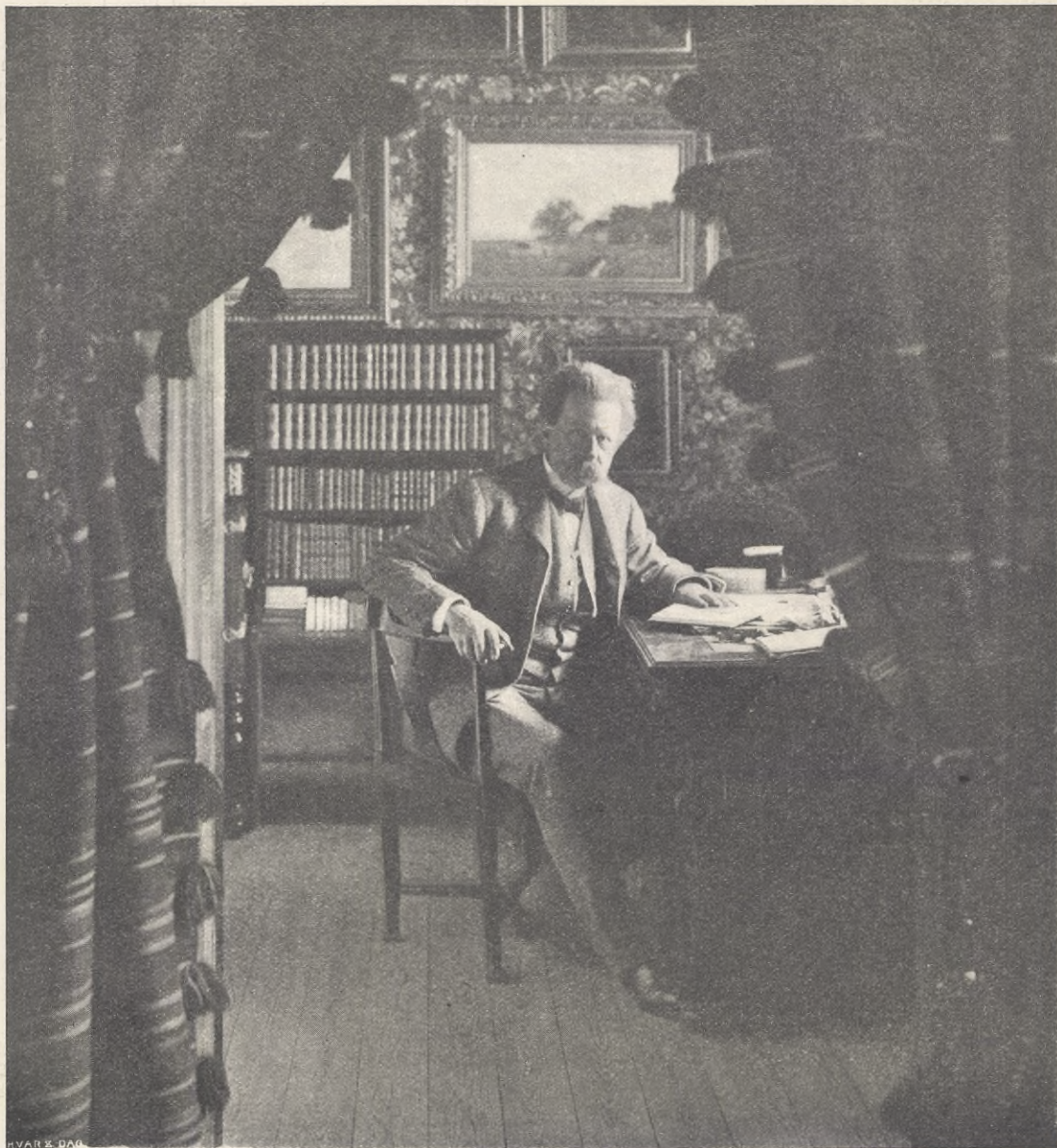

Foto. Dahlström, Stockholm.

Ensam reproduktionsrätt förbehållen HVAR 8 DAG.

GUNNAR WENNERBERG †
ETT NYTT, ICKE FÖRUT ÅTERGIFVET, PORTRÄTT.

GUNNAR WENNERBERG †.

Mannen med lien går hårdt fram i dessa dagar bland Sveriges stormän. Inom loppet af ett par månharf ha män sådana som Artur Hazelius,

GUNNAR WENNERBERG AR 1851.
En bild från juvenaltiden.

Hans Forssell, Adolf Nordenskiöld skattat åt förgångelsen. Och nu har äfven Gunnar Wennerberg gått ur tiden. Men ehuru väl Wennerberg tillhörde en äldre generation än de trenne föregående, så torde förlusten af honom dock vara den, som kännes tyngst och sörjes djupast just af svensk ungdom.

Ty Gunnar Wennerberg har, som kanske ingen annan, genom sin sång och sin diktning talat just till svenska ungdomen, manande, väckande, manligt och — förståelsefullt. Det finnes väl i Sveriges rike knappt ett skolbarn, som ej sjungit hans högstämda, fosterländska hymner och körer, och det finnes icke en sångförening, den må nu vara en högskolas eller en målarekvartett, på hvilken

program Gunnar Wennerbergs namn ej intager en dominerande hedersplats vid sidan af »den störste sångaren, som Norden bar». Dessa Wennerbergs sånger ha blifvit verkliga *folksånger* i ordets eminentaste mening, och de ha inom sig något sällsynt tändande och entusiasmerande, något som gör att vi, då vi sjunga dem, känna oss stolta öfver att vara vårt ärorika, gamla Sveriges barn, känna, att »kommer någon våra fjäll för nära», vi än en gång kunna »hugga oss en väg i blod» och värna vår urgamla frihet och själfständighet! Det är detta, som är den Wennerbergiska sångens stora patriotiska betydelse, att den manande och tändande, höjande och förädlande trängt ned till de djupa leden bland folket och där väckt och väcker kärlek till och stolthet öfver fosterlandet samt manar till då handling för dess framgång och förkofran!

Och ej mindre populära, äfven här i ordets bästa mening, är hans geniala skildring i ord och toner af det glada, svärmande studentlif, som i hans ungdomsdagar fördes vid vårt gamla uppsvenska universitet, ett lif, som visserligen nu tillhör den tid som gått, men af hvilket dock hvarje

Foto. Ander, Lidköping.

EN EK I TRÄDGARDEN VID GUNNAR WENNERBERGS FÖDELSEHEM, PLANTERAD AF HONOM VID 8 ARS ALDER.

Eken som då jämväl var en åttarig planta står nu i sin bästa kraft och skall väl ännu i många år vara ett kärt minne efter W.

Foto. Ander, Lidköping.

GUNNAR WENNERBERGS FÖDELSEHEM:

Kyrkoherdebostället i Lidköping har ej genomgått någon förändring sedan den tiden.

ung, svärmande student äfven i våra dagar någon gång känt en fläkt. Och hur lefvande träder ej

detta lif framför oss, hur äkta, hur sann och dock hur sympatisk träder ej »Glutens» gestalt emöt

Foto. Ander, Lidköping.

LECKÖ KUNGSGÅRD, DÅR GUNNAR WENNERBERG AFSOMNADE.

I rummet till vänster om verandan dog W. Utanför dessa fönster ägde den sista studentuppvakningen (under Leckömmötet) rum, då W. ock för sista gången hörde studentsång. Ett rörande afsked ägnade den döende ungdomsvännen sina kära studenter. Han kunde endast genom att höja och sänka sitt ljus låta de utanförstående se och känna, att han var med dem, ehuru bunden vid dödsbädden.

oss, trots alla hans små snedsprång och debaucher... Och hvarför? Jo, emedan såväl han som magistern och allt annat i »Gluntarne» är lefvande lif, lefvande svenskt lif, omsatt af en sällsynt fint kännande och genial skalds och musikers fantasi, emedan denne skald och musiker själf bildar en enda, sällsynt homogen och äkta personlighet, som med det borna snillets omedelbarhet och lätthet framtrölar den ena bilden efter den andra, lätt och lekande, som om de vore gjorda för stunden...

Gjorda för stunden?... Ja, det voro de ju också, dessa evigt unga sånger. Men icke förty skola de lefva längre än många, för att ej säga de flesta alster, som kanske från början framträdte med större pretentioner, de skola lefva, så länge, som

svensk ungdom samlas till sång och sångarglädje, de skola lefva, emedan de äro den svenska ungdomens egna hjärtetoner!

Thor v. Teuchler.

* * *

Vi återgåfvo nyligen, då den store tondiktaren i maj för sista gången hyllades i Fyrisstaden hans ungdomsbild, och bringa i dag ytterligare en sådan från år 1851 — alltså från själfva »juvenaltiden». Äfvenså prydes vår första sida af Gunnar Wennerberg i sitt arbetsrum, en trogen bild af den in i det sista verksamme mannen i hans lifs afton. Till denna bild har HVAR 8 DAG ensam reproduktionsrätt. — Längre fram återfinnes den sista fotografi, som är tagen af Gunnar Wennerberg.

DEN LILLA FLICKAN MED MILJONERNA.

För HVAR 8 DAG af — st — st —

Det var Tarras Ulf, den store Tarras Ulf på Hista och Bålingeholm som hade ordet.

Han hade supit som en rallare efter vanligheten. Hans ansikte var flammmande rödt och de glanslöst grå, förtviflade ögonen, hvilka med hvarje år gräde sig allt djupare in, rörde sig knappast i hufvudet, utan hängde hälst fast vid den fläck, där de händelsevis stannat.

— Kär! skrek han och slog sin stora näfve i bordet, — aldrig har någon varit så kär som jag. Jag var kadett då och en förbåldt grann pojke.

Hon var dotter till hufvudstadens ökändaste ockrare. Hon var stolt sam en infantinna och vacker som — ja hur skulle min fula gamla trut kunna berätta om så mycken härlighet —

De bjödo mig ut till deras sommarställe. Jag reste dit, förstås, dumt nog, för resten. Vi spelte krocket tillsammans, vi rodde tillsammans, och med hvarje gången dag satt jag allt värre fast.

— Res, Tarras! sade jag till mig själf hvarje afton, men vid frukosten dagen därpå voro alla föresatser som bortblåsta.

Så — ja det var vid en grind. Vi voro ute och spatserade ensamma. Hon sprang före mig, slank genom grinden, stängde den, stack hufvudet genom spjalorna och gjorde en grimas åt mig.

Jag vet inte, huru det var, men nästa ögonblick hade jag kysst henne. Vi återvände tillbaka arm i arm. Och föräldrarna togo emot oss på trappan med öppna famnen.

Dagen därpå reste jag hem och bekände kort. Mor min svimmade, och min far vederlade oafbrutet under de trenne dagar permissionen varade, alla mina skäl.

— August Wiléns dotter! Ett sådant parti måste fördärfva hela din framtid. Han är fruktad och föraktad af allt hederligt folk! —

Men trots allt stod jag på mig. Inte rädde dottern för faderns skojarstreck. Lefde vi då inte i en tid, då en hvar svarade för sig själf!

Nå, sista dagen jag var hemma, frågar min far, om mitt beslut allt fortfarande stod fast. Hvertill jag jakade.

— Då säljer jag Hista för en spottstyfver till min bror och spelar bort pängarna!

— Säljer du Hista?

— Ja, så sant mig Gud hjälpe — nu hör du det!

Herrarna veta ju alla, huru det känns när jord går bort. Därför fick han då ändtligen mitt löfte att jag skulle göra slut på historien. Och så gjorde jag.

— — — Men om far din säljer gårdarna till din farbror, köper jag dem och ger dig dem, försäkrade August Wilén.

— Han säljer dem aldrig åt er, sade jag.

— Ja, men jag har mycket pängar!

— Ja, men ni känner inte Ulfarna.

— Då köper jag en annan gård åt dig. Det finns fullt upp med egendomar.

— Vi förstå icke hvarandra riktigt, sade jag. Märk väl: Sverige är mitt fosterland, därför att Hista ligger där. Jag är vuxen ur jorden liksom tallarna.

Då sänkte han hufvudet. —

Nåja, jag förklarade det för henne, så godt jag kunde. Det var i hennes lilla öra jag hviskade de sista hjärteord, som lämnat mina läppar.

Dagen därpå lade de henne till sängs. Det blef hjärnfeber. Jag sporde läkaren, om han kunde göra något. Han skakade på hufvudet.

Då rann sinnet på mig, och jag sade honom att om han ej gifve mig henne åter, så skulle jag ta lifvet af honom.

Han var en gammal man, läkaren. Och han såg på mig med blicken hos den som mycket skådat. Så lade han sin hand på mitt hufvud och sade stilla, mycket stilla och mild som en moder:

— Min stackars, stackars gosse!

Där stodo tårar i hans ögon, och jag föll på knä och kysste hans hand.

Sedan gick jag in till henne och satt vid hennes bädd i två dagar och tre nätter. Hon yrade oafbrutet, och mitt namn löpte genom hennes fantasier som det hvita bomullssnöret genom kronans tågvirke.

Men under hela tiden var det något inom mig som vändades och värkte. Inte vet jag rätt, hvad det var; dock var det något som sjuknade och dog och gick hädan, utan att jag hade reda på det.

Så dog hon en kväll mellan åtta och nio. Jag spände på mig sabeln och gick — det var allt. Jag ville inte köpa mig fri med tårar. Tårar och tröst äro till för kvinnor och stympare!

Sedan ringde hennes rop för mig i många herrans år. Jag har glömt dem nu. Men ibland hör jag dem i drömmen, och då slita de mina öron sönder.

Men den som i dagar och nätter suttit, som jag då satt, den som oafbrutet sagt till sig själf: Denna Guds ängel har du med egna händer mördat — den människan blir aldrig, aldrig mer hvad hon dessförinnan var — skrif upp det, mina herrar, skrif upp det med stora bokstäfver och låt dem trycka det i lästidningen, då vattnet omsider stigit Tarras Ulff från knäna till hjärtat!...

Nå, alltsedan den tiden har jag haft spannmål på logen och fullblod i stallet och stjärnor på bröstet och bourgogne i källaren och depositioner på banken; alltsedan dess har jag haft fullt upp och öfverflöd. Men, påst i min gamla lekamen, om jag någonsin riktigt trifts i denna världen, alltsedan den kvällen då min lilla flicka gick bort från mig.

Och vet herrarna, att det har funnits stunder i mitt lif, då jag nästan önskat, att jag skrifvit Hista ifrån mig och brottats mig fram med egna armar vid hennes sida — vid hennes sida. Ty hade jag haft henne bredvid mig, hade mycket varit annorlunda för mig både i denna världen och i den prästerna tala om på söndagarna. — Men till Hista far jag aldrig mera. Gamla Hista var den tyngd, som mördade henne. — God natt, mina herrar!

Och Tarras Ulff till Hista och Bålingeholm reste sig, bröt laget och kuskade hem.

Men när hans slädbjällror hade förklingat i skogen, petade doktor Medlaff, esteten, askan af sin cigarett med lillfingersnageln, talade och sade:

— Au diable, hvad den där gamla Tarras Ulff ändå är för en intrikat, rå drummel....

DEN AMERIKANSKA STÅLSTRIDEN.

Pierpont-Morgan, den bekante mångmillionären och ledaren af den stora amerikanska ståltrusten, är ock den ledande själen i den förbittrade kamp, som i dagarne föres mellan bolagen och kapitalisterna å ena sidan och arbetarne, hvilka ledas af sin förtroendeman, *Shaffer*, å den andra.

Ej mindre bekant är millionären *Carnegie*, grundläggare af väldiga stålverk i den nya världen.

Skotte till bördan, började han som många andra amerikanska millionärer med två tomma händer, och besitter nu en förmögenhet, som tillåtit honom skänka några tiotal millioner kronor till sitt fäderneslands universitet samt till inrättande af arbetarebibliotek, hvilka i honom ha en varm vän, både i England och Amerika.

PIERPONT-MORGAN.
Ståltrustens ledare.

ANDREW CARNEGIE.
»Stålkungen».

SHAFFER.
Arbetarnes ledare.

ETT AF SVERIGES "OROLIGA HÖRN".

Fotografier för HVAR 8 DAG af speciellt utsänd fotograf.

Så torde man förvisso med skäl kunna kalla herresätet Ljung, som under sin nuvarande ägarinnas regemente låtit och allt emellanåt låter mycket tala om sig.

»Det är ju sällan ens fel att två träta», och vare det fjärran från oss att vilja uppträda som något slags domare härutinnan, men så mycket anse vi oss dock kunna säga, att förhållanden och omständigheter på och omkring det präktiga gamla

som i all sin enkelhet är ganska »målande» och betecknande för situationen vid Ljung.

Han skrifer bl. a.:

»Jag fann vid min framkomst till herresätet,» — detta är som bekant synnerligen vackert beläget vid Motala ström och Göta kanal — »slottet bevakadt af beväpnade vakter och arga hundar, för hvilka senare jag hade mycket svårt att freda mig. Slutligen framträdde en tysk med tolk och för-

LJUNGS HERRGÅRD: Hufvudbyggnaden.

godset alstrat en bitterhet, som är i högsta grad att beklaga.

Den af oss speciellt anmodade fotografen, herr John Bergqvist i Linköping — hvilken för öfrigt är ärligt förtjänt af en kompliment såväl för sina lyckade bilder som för den raskhet och ackuratess hvarmed han expedierat dem — lämnar i det bref, som åtföljer dessa, till hvilka vi förvärfvat ensam reproduktionsrätt, en kort skildring af sitt besök,

klarade, att friherrinnan på inga villkor tillåte någon fotografering, och att ett af mig begärdt samtal med slottsfrun ännu mindre (!) kunde medgifvas mig.»

Då hr B. sålunda förstod, att all vänlig öfvertalning här var förgäfves, tog han det oakadt de fotografier, som vi här presentera, af det vackra slottet och den »kinesiska mur», som man nu håller på att bygga kring detsamma. Med all respekt

UTSIKT ÖFVER LJUNG.

för fru friherrinnan Mecklenburgs rätt att få vara i fred och själf regera på sitt gods, kan man ju ej annat än önska, att både denna »kinesiska mur» och den mur af bitterhet och misstroende, som

rests mellan det väldiga godsets innehafvarinna och sinnena däromkring, med det snaraste måtte komma att rifvas — detta till båda parternas gemensamma fromma!

»KINESISKA MUREN»: Så kallas i trakten den ringmur, som man nu är i färd med att bygga kring det vackra herresätet.

DEN SISTA FOTOGRAFIEN AF
GUNNAR WENNERBERG.

PÅ HEMVÄG FRAN STUDENTMÖTET I LECKÖ.

Foto. Ander, Lidköping.

FRÅN SVENSKA FORNMINNES-
FÖRENINGENS ÅRSMÖTE.

Den svenska fornminnesföreningen har, som namnet antyder, satt sig den vackra och ädla uppgiften före att efter förmåga verka för vidmakthållandet och bevarandet af våra gamla historiska minnesmärken samt att i skrift sprida kännedom om dessa och hos allmänheten väcka och bibehålla känslan för vikten af deras bevarande.

Den lifaktiga föreningen började måndagen den 19 augusti sitt årsmöte, som räknade ett hundratal deltagare, och som hållits under prof. Montelius' ordförandeskap, då den ordinarie ordföranden, öfverdirektör Sidenbladh, var förhindrad närvara. Till mötets v. ordförande valdes landshöfdingen greve Douglas. Mötet har denna gång varit förlagdt till Vadstena, den lilla vackra och på historiska minnen så rika staden vid Vetterns strand.

Under mötets lopp ha flere angenäma utfärder företagits, bl. a. till Alvastra klosterruin vid Örebro, samt till »Hammaringen» vid Nässjö, och meddela vi från den förstnämnda en lyckad bild.

Foto. Borgstedt, Vadstena.

FORNMINNESFÖRENINGEN VID ALVASTRAS KLOSTERRUIN.

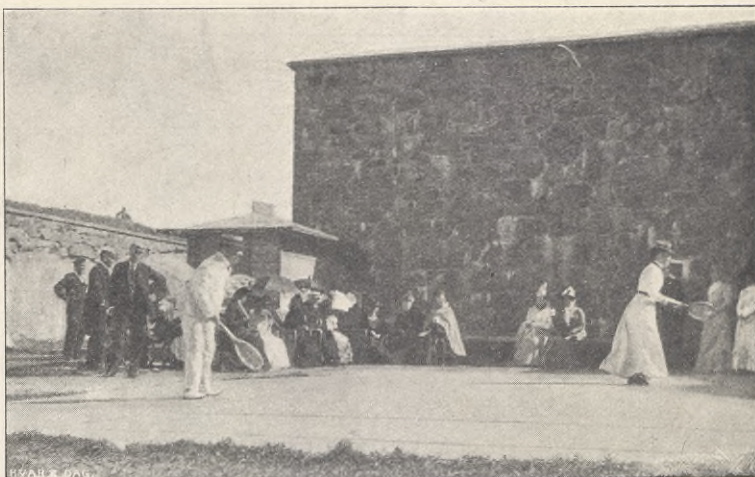
Midt å bilden igenkänns landshöfd. Douglas med grefvinna, riksantikvarien Hildebrand m. fl.

FRÅN KUNGABESÖKET I MARSTRAND

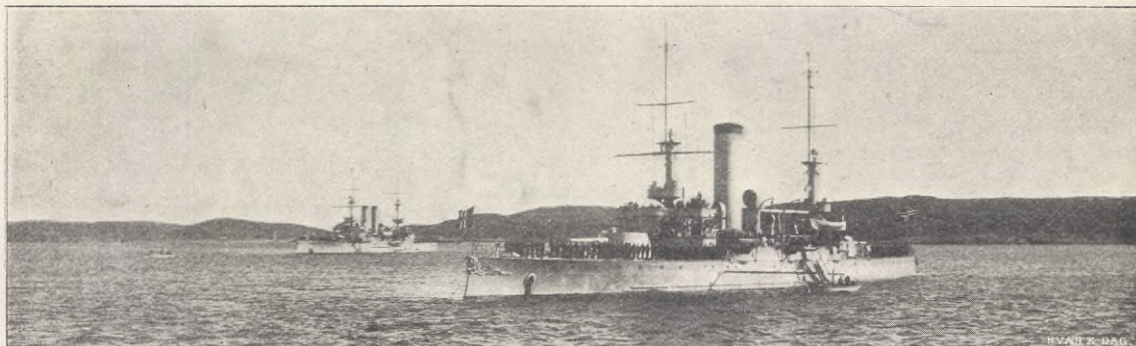
H. m. konungens besök i »Nordens Madeira» ger naturligtvis anledning till åtskilliga fästligheter, och meddela vi här några bilder från kungadagarne.

Den första är ett lifligt tennisparti, hvilket ädla spel som bekant såväl i konungen som kronprinsen hafva både intresserade och personligen skickliga gynnare och idkare. H. m. befinner sig som synes för tillfället bland åskådarne.

Vår andra bild är tagen från det norska eskaderbesöket. Eskadern passerade torsdagen den 22 augusti Marstrand under salut och förankrade å Elgöfjorden. På lördagen gafs stor bal med supé af societeten för de

KONUNGEN ÅSER ETT TENNISPARTI.

NORSKA ESKADERN UTANFÖR MARSTRAND.

GRUPP UR EMPIREDANSEN,
uppförd inför konungen af unga damer af societeten.

norska officerarne och kadetterna, och dessa hade i sin ordning på söndagen inbjudit en mängd gäster å amiralsskeppet Eidsvold, där mottagandet var det mest hjärtliga och kordiala. Men besöket var ej blott »til lyst»: stridsöfningar företogs jämväl under h. m:ts inspektion. Konungen uttalade i allo sin tillfredsställelse med hvad de raska norska sjöbussarne presterat, samt dekorerade deras chef amiral Börresen med svärdsordens kommandörskors.

En mycket gouterad fäst var i Marstrand den s. k. skördefasten, hvilken nu ytterligare celebrades genom konungens närvaro. H. m:it deltog på det lifligaste i det glada marknadslifvet samt hade, hvar han gick fram, ett godt ord och sitt vänliga, hjärtegodade leende.

NORDENSKIÖLDS JORDFÄSTNING.

Fotografier för HVAR 8 DAG af A. Lindahls fotografiäffär, Stockholm.

NORDENSKIÖLDS KISTA I JAKOBS KYRKA I STOCKHOLM.

Det var en jordafärd, värdig den bortgångne stormannen, som den 21 aug. ägde rum i Jakobs kyrka i Stockholm. Det gamla tämplet var fyllt af en lysande församling af nästan allt hvad vi äga ädelt, stort och framstående inom vetenskapens värld. Konungafamiljen företräddes af prins Eugen och dess öfriga medlemmar af särskildt utsedde representanter. Af regeringens medlemmar märktes excellensen Lagerheim samt flera af statsråden, däribland naturligtvis sjöministern Palander, Nordenskiölds närmaste man på Vegafärden. Af Nordenskiölds följeslagare på hans färder syntes professorerna Kjellman, Lundström, E. Almqvist, kommandörkapten Brusewitz, dr A. Berlin, m. fl. Särskild uppmärksamhet ädrogo sig representanterna från Finlands universitet, lärda samfund och öfriga korporationer.

Den blomsterskörd, som egnats den bortgångne märkesmannen var något i sitt slag storartadt: kransarne voro, snart sagt, oräkneliga, af jättelika dimensioner, sammansatta af de fägraste blomster och pryddes af breda, silfver- eller guldfransade sidenband i olika färger. Jordfästningen förättades af hofpredikanten Wissnell — se Veckans porträttgalleri! — som talade på sitt kraftiga och gripande sätt.

*

Måhända hade en och annan i Hvar 8 Dag velat finna och gömma dragen af den bortgångne stormannen efter döden. Vi voro och föse någon annan erbjuda ett dylikt porträtt, men afstodo från återgifvandet, då vi ansågo detta ur alla synpunkter olämpligt — må de döde få vara befriade från den närgångenhet, som ju beträffande de, lefvande har någon ursäkt för sig!

NORDENSKIÖLDS JORDFÄSTNING: Prins Eugen lämnar kyrkan.

Foto. Ölander, Filipstad.

SÅNGARNE SAMLADE VID JOHN ERICSSONS MAUSOLEUM I FILIPSTAD.

»Ack, Värmeland, du sköna, du härliga land», heter det i en af våra fagrade folkvisor. Och det är, som om den härliga, omväxlande naturen i Värmland med dess susande skogar och klara älfvar och sjöar mer än annorstädes skulle stämma sinnet hos folket till sång: ett faktum är att värmländingarne i allmänhet äro både musikaliska och röstbegåfvade.

Ett talande bevis härpå har man i »Värmländska sångarförbundet», som lördagen och sön-

dagen den 17 och 18 dennes var samladt till årshögtid i Filipstad. Förbundet omfattar ett flertal sångföreningar inom provinsen.

Till sånganförrare valdes för nästa år klockare Görling. Sedan på lördagen den till 150 man uppgående sångarskaran hyllat John Ericssons minne med sång vid hans mausoleum, ägde på söndagen en ståtlig konsert rum i kyrkan och voro den manstarka, präktiga körens prestationer af den ypperligaste verkan.

EN LIFAKTIG SKYTTEFÖRENING

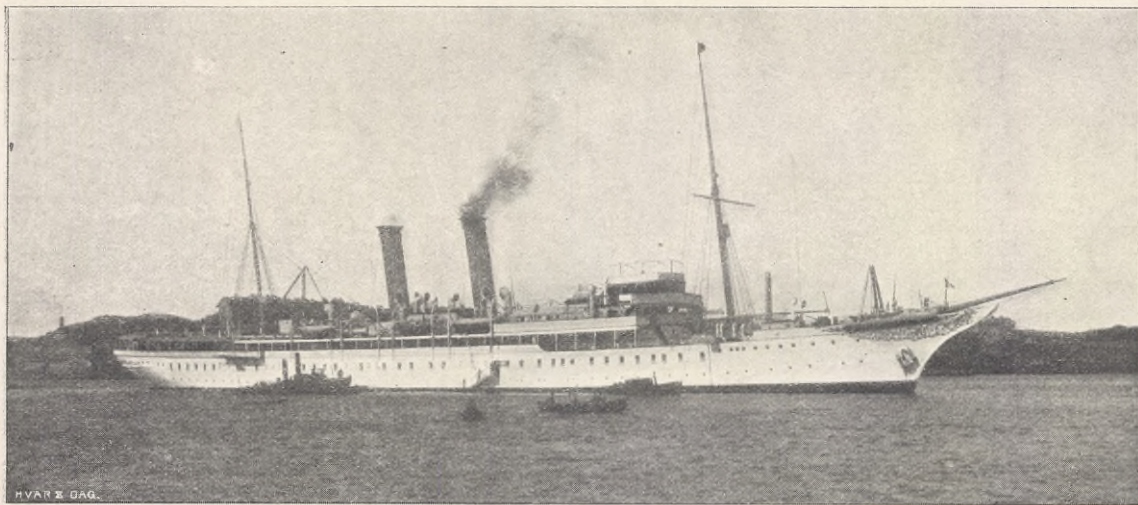
Foto. D. Eriksen, Skofte.

är den i Bagsta i Sörmland, hvilken, efter att ha ägt bestånd endast något öfver ett år, räknar ej mindre än 234 medlemmar. Föreningen står i allra största obligation till löjtnant Arvid Klingspor å

Näsby, hvilken är dess stiftare och med upppoffrande nit och intresse sköter dess angelägenheter. Bilden är tagen från en täflingsskjutning, som söndagen den 18 dennes ägde rum i Näsby park.

DEN TYSKA STORA TURIST-ÅNGAREN.

Fotografier speciellt tagna för HVAR 8 DAG af A. Jonason, Göteborg.

»VICTORIA LOUISE.»

Det stora ångbåtsbolaget Hamburg—Amerikaliniens ytterst eleganta, efter tyska kajsarparets enda dotter uppkallade, lustångare, hvilken är byggd för att göra lustresor till olika delar af jorden, gästar som bekant f. n. de svenska hamnarne, där hon, då detta skrifves, redan besökt Göteborg och Visby.

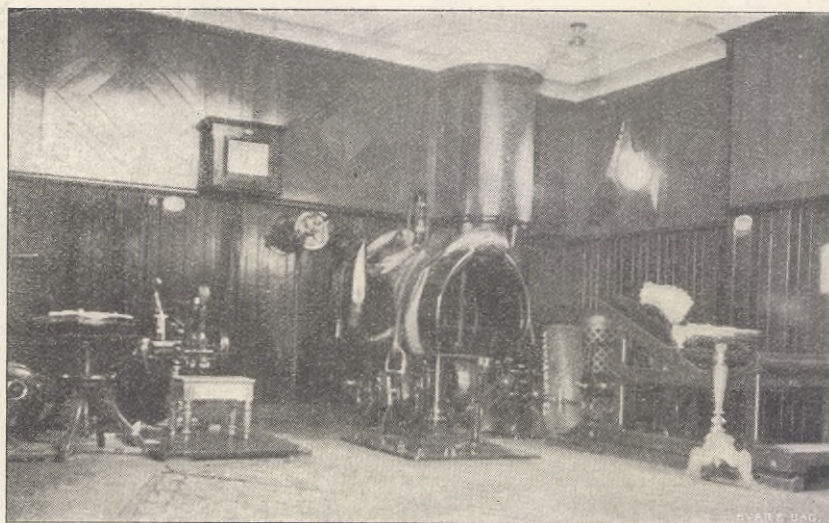
Före ankomsten till Göteborg, dit palatsångaren den 22 augusti anlände från Kristiania, gjordes, enligt hvad som förmäles på Kajsar Wilhelms direkta uppmaning, en tur in till Marstrand, där konungen gick ombord och mycket grundligt besåg fartyget. H. mt var sedermera med svit inviterad till frukost ombord.

Den ståtliga ångaren har 180 passagerare och är naturligtvis inredd så, att passagerarne åtnjuta alla turistlivets behag och bekvämligheter och, så vidt möjligt, äro förskonade från de obehag, som äro förknippade med långväga sjöresor.

Man må bara se det snöhvita däcket med de många bekväma hvilstolarne, och de bekväma läs- och skrifrummen! Å öfre däcket finnas dessutom följande rum: ett mycket stort sällskapsrum i rött och hvitt och för-

sedt med en utmärkt flygel, en större röksalong samt några lyxhytter, bland dessa de rum, som under två dagar beboddes af kajsar Wilhelm, då fartyget var nybyggt. Denna hytt, som är hållen i ljusgrönt, består af ett ganska rymligt, elegant möbleradt förmak, sängkammare och badrum. Äfvenså finnes en utmärkt sal för gymnastik, inredd efter det Zanderska systemet.

Å det undre däcket finnas ungefär 150 hytter af olika storlek, alla mycket praktiskt och fint inrättade och samtliga försedda med badrum. Såsom särskildt anmärkningsvärdt kan nämnas, att i alla fartygets rum finnas inrättade vindturbiner, med

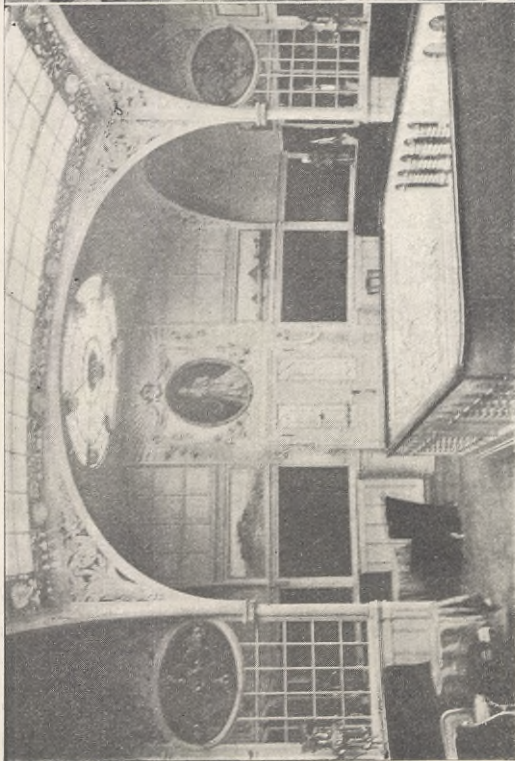
GYMNASTIKRUMMET OMBORD Å »VICTORIA LOUISE.»

hvilkas hjälp en kraftig ventilering, möjlig att moderera efter behag, kan åstadkommas.

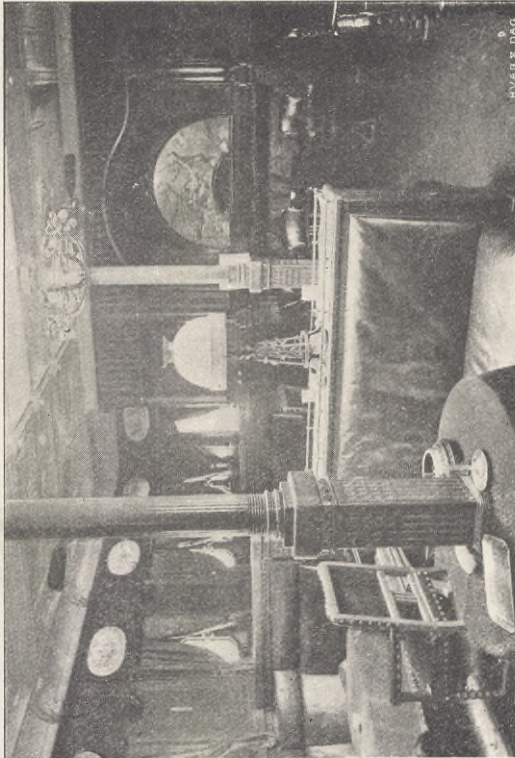
Palatsångaren, som väl tör vara något i sitt

slag enastående, kommer äfven att besöka Stockholm, Petersburg m. fl. städer.

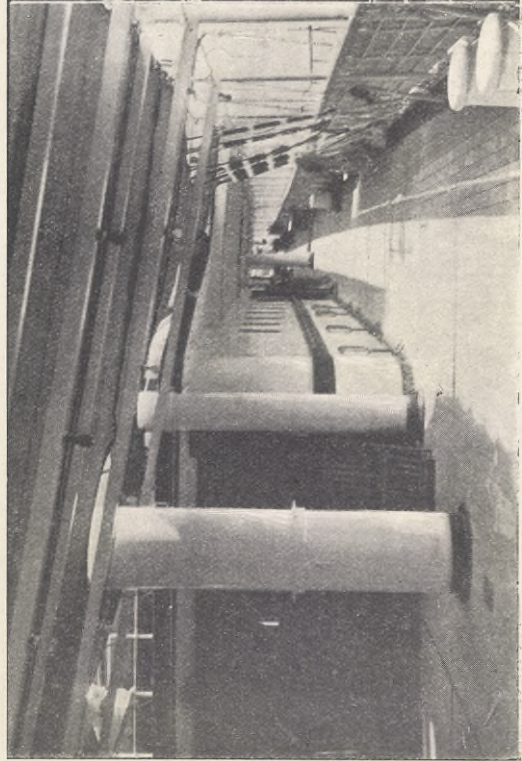
INTERIÖRER FRAN »VICTORIA LOUISE».

TRAPPHUSET.

RÖKRUMMET.

PROMENADDÄCKET.

EN DEL AF MATSALEN.

DEN FÖRSTA UNGDOMS-NYKTERHETSDEMONSTRATIONEN I SVERIGE.

Amatörfoto. "Covic".

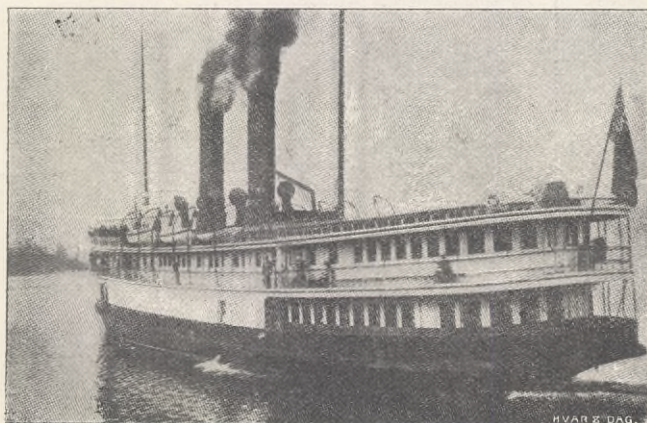
Nyκτηhetsrörelsen har ju i vårt land glädjande nog en allt större framgång, och skall det säkerligen intressera alla dess vänner och främjare att se ett par bilder från »de smås» demonstration — den första i sitt slag — som den 11 dennes gick af stapeln i Ronneby.

»Världen är icke en lekplats, den är ett skol-

rum; lifvet är en skoldag, och den eviga läxan för alla är: huru vi skola lära oss att bättre älska hvarandra.»

Så lyder mottot på det minnesblad, som utgifvits med anledning af demonstrationen — ett synnerligen vackert och lämpligt motto, synes det oss. Ty med ofördragsamhet och hätskhet främjas ingen sak — ej ens en så god som nyκτηhetens!

DEN FÖROLYCKADE ANGAREN »ISLANDER».

En hemsk sjöolycka ägde nyligen rum i närheten af Juneau å Alaska, i det den stora passagerareångaren »Islander» kolliderade med ett isberg, hvarvid ångaren sjönk, och kaptenen jämte 65 personer drunknade, medan 107 räddades. Utom de många människorna, blef en större mängd guld, som från Klondyke återvändande guldsökare medförde på hemresan, till flera millioners värde hafvets rof.

Katastrofen inträffade, medan passagerarne lågo i sömnen. En af de efterlevande berättar, att om icke kaptenen, då fartyget fick stöten, försäkrat dem att ingen fara var å färde, allesammans skulle räddats.

KÄJSARINNAN FREDRIKS LIK FÖRES TILL MAUSOLÉET I POTSDAM

Foto. Sene & Kuntze, Potsdam.

Tisdagen den 13 dennes anlände kajsarinnan Fredriks kista från Cronberg till Wildparksstationen vid Potsdam. Härifrån gick processionen genom parken vid Sans-Souci till kajsar Fredriks mausoléum i Friedrichskirche. I processionen synas kajsar Wilhelm och konungen af England. Kajsarinnan och drottning Alexandra inväntade sorgtåget i mausoléet. Efter en kort bön, och sedan domkyrkokören sjungit en psalm, var den högtidliga akten öfver.

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

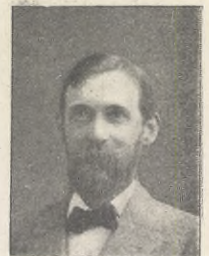
O. C. AHLSTRÖM.

C. E. G. von MÜHLENFELS.

S. J. SANDQVIST.

J. LINDSTRÖM-SAXON.

JUBILEUM. Flera af Sveriges borgmästare kunna i år firas "silfverbröllop" med tjänsten, och återgifva vi af denna anledning deras porträtt.

Olof Christian Ahlström är född i Malmö den 13 juni 1833. Utom sin kräfvande borgmästarebefattning i den stora skånska staden, har A. äfven deltagit i det politiska lifvet såsom ledamot af riksdagens Andra kammar, där han bl. a. varit v. ordförande i bevillningsutskottet. Han är kommandör af vasa- och dannebrogsordnarna samt nordstjärneriddare.

Charles Emil Gustaf von Mühlenfels är sedan 1876 borgmästare i Skanör med Falsterbo, och är han i sin egenskap af styresman synnerligen omtyckt och värderad i dessa våra sydligaste städer. Han är född 1833.

I Hudiksvall är R. N. O., R. W. O. *Sven Johan Sandqvist* borgmästare sedan den 8 dec. 1876. Lifiigt politiskt intresserad, är hr S. sedan 1898 ledamot af riksdagens Första kammar, där han under 3 riksdagar varit ledamot af lagutskottet.

25-årsjubileum som skriftställare firade nyligen den bekante publicisten och skriftställaren *Johan Lindström* ("Saxon"), hvilken då var föremål för stor hyllning från vida kretsar. Han tillade af denna anledning sin signatur till namnet och kallar sig sålunda nu *Lindström-Saxon*.

EN FRAMSTÅENDE PRÄSTMAN. Vi återgifva här porträttet af komministern i Jakobs och Johannes församling, regementspastorn vid Första Svea Artilleriregemente, tjänstgörande e. o. k. hofpredikanten *Johan Alfred Wissnell*, hvilken inom kort, till stor saknad för många kommer att lämna Stockholm. W. utnämndes nämligen den 15 sistlidne februari till kyrkoherde i Höja och Starby församlingars pastorat af Lunds stift, hvilken befattning han kommer att tillträda den 1 nästkommande maj. I besittning af klart förstånd, mycken bildning och stor talarebegåfning har W. inlagt ett framstående rum bland hufvudstadens prästmän.

FÖDELSEDAGAR. 80 år fyllde den 15 aug. skolveteranen *Anders Berg*, f. föreståndaren för Finspångs folkskola och därefter slöjdinspektör i Stockholm. Den gamle är fortfarande vid bästa vigör och lifligt intresserad af dagens frågor. Till 80-årsdagen, som firades med utlykt till Saltsjöbaden, hade en son, teknisk chef vid Carnegieska järnverken i Amerika, för att få se

sin gamle fader, enkom gjort resan öfver Atlanten. Bland sönerna märkas förbort skolmännen *Fridtjof* och *Hjalmar Berg-HVAR* 8 DAG återgaf i vintras den förres bild.

70 år fyllde den 18 augusti förre ägaren af Göteborgs brvægeri *Georg Drögemüller*. Hr. D., som är född i Lybeck, är en inom sitt fack synnerligen framstående man och var på födelsedagen föremål för liflig hyllning.

63 år fyllde den 12 augusti den kände skriftställaren lektor *N. P. Ödman*, hvilken i sommar uppehållit sig i Öregrund. På födelsedagen uppvaktades han af societetens medlemmar, och staden flaggade, födelsedagsbarnet till ära. På kvällen hade man anordnat regatta med fyrværkeri. Lektor Ödmans oräkneliga vänner i hela Skandinavien önska honom förvisso ännu många och glada födelsedagar.

Den 22 aug. ingick professorn vid veterinärinstituttet *Josef Svansson* i sitt 50:e år. Den framstående vetenskapsmannen mottog på födelsedagen många lyckönskningar i olika form.

DÖDSFALL. Seniorn bland ärkestiftets prästerskap kyrkoherden i Häggeby *Erik Sjödaahl* afled den 12 dennes 89 år gammal. Den afidne, som var en prästman af den gamla goda stammen, var i sin krafts dagar en nitisk själasörjare samt utöfvade mycken välgörenhet i det lysta.

Lördagen den 17 dennes afled i Serafimerlazarettet i Stockholm chefen för Borås väfveraktiebolag *Axel Lorentz Theodor Bergengren*, 62 år gammal. B., som var en driftig och begåfvad affärsman, var en mycket ansedd man, samt hjälpsam och vänlig mot alla som med honom kommo i beröring. Han var säker en af Borås stads populäraste män.

Med stationsinspektoren *Gustaf Friberg*, f. 1847, bortgick en synnerligen dugande och pålitlig tjänsteman, sörjd och saknas af släkt, vänner och kamrater.

Den 21 aug. afled i hufvudstaden tecknaren och målaren *Herman Feychting* i en ålder af 46 år. Den afidne utmärkte sig särskildt som tecknare och den humoristiska genrens amt för sina bilder från segelvärliden, inom hvilken han trifes synnerligen väl, i det att han själf var en skicklig seglare. Genom sitt glada humör och vänsäla sätt förvärfvade han sig många vänner i vida kretsar.

J. A. WISSNELL.

N. P. ÖDMAN.

A. BERG.

J. SVENSSON.

G. DRÖGEMÜLLER.

E. SJÖDAHL. †

A. L. T. BERGENGREN. †

G. FRIBERG. †

H. FEYCHTING. †